

Spvad Bibelen fortalte.

— Af —
George C. Særgent.

Paa Danf ved S. J. C. Matthiesen.

(Fortsat.)

„Na nej, nej, far.“ svarede Marie, idet hun rejste sig op og hurtig tørrede Taarerne bort. „det var ogsaa tosjet af mig. Jeg skal aldrig bære mig saadan ad mere, far. Du maa ikke tro, det var Leonards Brev, der gjorde det. Na, lad mig saa Lov at beholde det, selv om det er et fært et —“ begyndte hun igen, men holdt pludselig inde.

„Spvad er der, mit Barn?“
„Jeg har til Tider tænkt paa — ikke særlig nu, men i det hele taget siden jeg blev yng, under Tiden ogsaa før — jeg har tænkt paa, far — derjom jeg mere lignede Mor —“

„Ja, men du ligner hende jo, min Pige, du er hendes udtrykte Billede, det ved du, jeg har sagt saa tidt.“
„Nej, far, det er jeg ikke, i det religiøse da! Lignede jeg hende blot noget mere i det!“

„Det var den eneste Ting, din Moder og jeg ikke kunde blive enige om, Marie. Jeg ønsker ikke, du skulde saa de samme Anfælselser, som hun havde.“

„Men, far, gjorde de Anfælselser hende ikke lykkelig paa det sidste,“ indvendte den unge, „og jeg har til Tider tænkt paa, hvis jeg skulde dø —“

Faderen afbrød atter sin Datter.
„Hvis du skulde dø —! Hvis dog ikke ved med den tosjede Snak. Du er noget nedtrykt i Dag, Marie, du tænker alt for meget paa din Sygdom. Du kan stole paa, vi skal snart tilbage til vort Hjem igen, og saa skal Piben høre en anden Lyd. Op med Humøret, min Pige! Se, hvor Selen skinner varmt derude, vi maa have os en Skæretur før Middag!“

Nogle Minutter efter førte de ud.

Det saa virkelig ud til, at Marie Duncan skulde komme sig.

Kræfterne begyndte at komme, hun fik nyt Mod og jagede efterhaanden de bange Anfælselser bort.

Mentona var fuld af fremmede. Der var nok af Adspredelser og Forskjælfelser, og Marie blev plaget til at tage Del i dem. Alle de tunge Tanker maatte bort, ellers kunde hun jo ikke komme sig.

Leonards Brev blev glemt, jeg for det meste lagt til Side.

For det meste, siger jeg. Der var Tider, naar Marie var ene paa sit Værelse, at hun tog mig frem. Det saa ud, som om hun nok havde Lykt til at lære mig nærmere at kende, men atter og atter lagde hun mig til Side med den Undskyldning, jeg kun alt for godt kender: „Gaf bort denne Gang; men naar jeg faar bedre Tid, vil jeg lade dig falde til mig!“ (Ap. Ger. 24, 25).

Til andre Tider kunde jeg dog komme til at tale lidt til hende, advare hende, indbyde hende, men det var ogsaa kun lidt. Hendes Fader var bange for, jeg skulde saa Indflydelse paa hende, bestandig fik han hende i Selvfab, der kunde bringe hende til at glemme.

„Du trænger til Adspredelse, Marie!“ Faderen havde opdaget mig paa Sofaen ved Siden af sin Datter. „Du skulde have taget med ud i Aften. Men har du ikke Lykt, saa skal jeg nok blive hjemme og læse lidt for dig.“

Saa blev jeg da atter trængt til Side. Han vidste saa godt, at hendes Dage var talte, og at det med stærkt Strid gik mod Døden, men hun maatte ikke vide det.

En Morgen traadte der en Dame ind i den ynges Værelse.

Marie var eller saa ud til at være usædvanlig munter. Hendes Sygdom lod til at være standset, det var kun Kræfterne, der manglede, men de kom ogsaa nok, tænkte hun.

Hun gav et forundret Udbrud ved at se den fremmede Dame.

„Nej, det havde jeg endda mindst tænkt,“ sagde hun, da de havde hende paa hinanden. „Jeg ventede ikke at træffe Fru Dolmer paa et saa muntert Sted som dette her.“

„Det er gaacet mig ligesom Dem, Marie,“ sagde Damen — hendes Stemme var bedrøvet. — „Jeg er paa Rejse for at søge Helbredelse — men forgesves, er jeg bange for. Min Datter er syg —“

„Dog ved ikke lille Margaret?“ raabte Marie.

„Jo, min lille Margaret. Den Byrde har Herren lagt paa mig. Der er kun lidt Haab om, at hun kan komme sig. Men saa lille det er, vi havde jo ikke Lov at kaste det bort, og Lægen sendte os herhen.“

„Det har han gjort flokt,“ svarede Marie med et fornsjet Smil, „dette deslige Sted har gjort Undere. Jeg er snart helt rask — det vil lille Margaret ogsaa snart blive, skal De se. Jeg havde ikke megen Tro til Klimatet her, før jeg kom. Men nu har jeg det. De skal ikke være bange, Fru Dolmer.“

„Vange! nej, det er jeg ikke, kære Marie,“ sagde Fruen roligt, „men jeg tror ikke, mit Barn vil komme sig.“

„Er hun da virkelig saa svag?“ spurgte den unge medfølsende. „Og De, som elsker hende saa inderligt, hvor kan De holde ud at tænke paa, at De skal skilles fra hende?“

„Jeg kunde ikke holde det ud ved egen Kraft, Marie, det vilde være for svært. Selve Tanken vilde være for svært. Men der er en, ved De, som har sagt — hun gen- tog mine Ord ganske stille — „Naar du gaar gennem Vandene, da vil jeg være med dig; naar du gaar gennem Ilden, skal du ikke svides, og Luen skal ikke fortære dig.“ (Ef. 43, 2.) Jeg er glad ved at vide, Marie, det er ikke tomme Ord eller falske Løfter, men hans Ord, der ikke kan lyve.“

Den unge Pige svarede ikke straks. „Men alligevel,“ bovede hun endelig at sige, „for saa

ung en Pige som lille Margaret — at dø.“ — Hun gyste. „De har Ret, det vilde være strafkæftigt,“ sagde den bedrøvede Moder, „hvis der ikke var en Frelser. Men, Marie, der er en, der har vundet Sejre over Døden og borttaget Dødens Braad. Han har givet os Lov til, han kan ogsaa give os Strakt til at sige: „Men Gud være Tak, som giver os Sejre formedelst vor Herre Jesus Kristus!“ (1. Kor. 15, 57.) — det er ogsaa ham, der lyser Dødens Skugges Dal op for min lille Margaret.“

„Er der da slet ikke noget Haab om, at hun kan komme sig?“

„Det er meget svagt. — Men jeg er ikke kommen herhen for at sidde og trætte Dem med mine egne Sorger. De maa jo ogsaa igennem disse Vande, kære Marie. Jeg har slet ikke set Dem, siden De blev yng — De har været meget yng, ikke sandt?“

„Ja, jeg har,“ sagde den unge, „men nu har jeg det meget, meget bedre. Jeg er kun lidt svag endnu.“

Fru Dolmer saa medfølsende paa hende.

„Ja, De har forandret Dem meget, siden jeg saa Dem sidst.“ Hun lod sig ikke narre af den unge Piges røde Stinder.

„Jeg er glad ved at se,“ vedblev hun og pegede paa mig — jeg saa paa den ynges Bred — „De ved, hvor De skal finde Trøst og Strakt, naar Rød og Hjerte forsmægter.“ (Sal. 73, 26.)

„Tro mig ikke bedre, end jeg er,“ sagde Marie og blev blødsindet rød. „Jeg er bange for, jeg ikke tænker saa meget paa de Ting, som jeg burde. Sandt at sige, jeg ved virkelig ikke, hvorledes jeg kom til at lægge Bibelen der. Det var i hvert Fald ikke for at stille mig anderledes an, end jeg er. Jeg tog den frem en Aften for at læse lidt i den — siden den Tid har jeg haft saa travlt, at —“

„At Bibelen er bleven glemt,“ sagde den fremmede bedrøvet. „Det er, som jeg nok var bange for — skønt jeg haabede det modsatte — De har ikke faaet Tid til — som den Marie, der tales om i Bibelen — at vælge „den gode Del.“ (Luk. 10, 42.)

„Jeg maa vist erkende mig skuldig,“ svarede den unge med et træt Smil. „I det mindste tænker jeg nok ikke saa meget paa de Ting, som jeg burde. Men min Tid kommer ogsaa nok engang.“

„Har De aldrig tænkt paa, kære Marie,“ hviskede den anden, „at den Tid kan være nær, da det, som De jaadan gaar og opvæjter, kan være „skjult for deres Synne?“ Tillader De?“ Hun rakte Haanden ud efter mig.

Hun vendte langsomt mine Blade.

„De har sat Mærker i den, ser jeg.“

„Na nej, det er ikke mig. Det er min Broder Leonard. De husker ham nok. Har De Lykt til at se et Brev fra ham, jeg fandt i Bibelen.“

Hun gav Fru Dolmer Leonards Brev.

„Den kære Leonard!“ sagde hun, da denne havde læst Brevet. „Ikke sandt? Det er et underligt Brev. Fader er ogsaa vred paa ham derfor, skønt han ingen Ting siger. Men jeg er alligevel glad over, han kunde skrive jaadan et Brev.“

„Ja, jeg havde nok hørt det om Leonard. — Men sig mig engang, hvorfor er De glad over det?“ spurgte Fru Dolmer venlig.

„Fordi,“ svarede Marie, „jeg er vis paa, han tror og tænker affkurat, som han skriver. Jeg vil godt tro, han er lykkeligere end os andre. Det var Mod og ogsaa.“

„Og alligevel tør De oprette det? Er det ikke underligt? Det, som har gjort Deres Moder og nu gør Deres Broder lykkelig. De er jo ikke lykkelig selv, vel Marie?“

„Kære Fru Dolmer,“ udbød den unge, medens Taarerne stjal sig nedad hendes Kinder, „hvor var det dog venligt af Dem at komme og se til mig. Jeg vil sige Dem Sandheden. Jeg er ikke lykkelig. Undertiden er det, som om hele Jorden skulde jynke under mig — og jeg — jeg Stakkel — være ene tilbage i Mørke og Elendighed. Saa til andre Tider strider jeg imod de Tanker — søger at holde dem nede — kan le med de gladsige — saa de siger: „hvem der var saa lykkelig som Marie Duncan!“ Ja — hvis det at glemme er Lykke, saa er jeg lykkelig.“

„Stakfells unge Pige,“ — sikkede Fru Dolmer, „De har det, som der staar her — hun saa ned paa et af mine Blade — „uden Haab og uden Gud i Verden.“ (Ef. 2, 12.)

„Maaffe — jeg ved det ikke — „uden Gud —“ — nej, det er jeg jo da ikke — „uden Haab —“ maaffe,“ sagde den unge Pige tvøvende. „Men jeg har ikke fortalt Dem det hele. De kender min Fader. Jeg tænkte engang, han var trønde — ja, som de fleste Mennesker, fortaar De nok — ikke som Moder var trønde — men at han troede, det var sandt, hvad der stod i Bibelen. Men nu siger han lige rent ud, det passer ikke, og at der ikke er noget efter Døden; at Kristendommen blot er noget, Prevrieme har fundet paa. Kan er saa fed af, Leonard er kommen ind paa det, han vilde ikke give ham Lov til at komme med herved; han siger, han er bange for, han skulde smitte mig. Han holder ikke af, jeg læser i Bibelen, skønt han ingenting siger. — Sig mig, hvad skal jeg gøre? Læser Bibelen Sandhed — og jeg kan ikke tro andet — saa ved jeg godt, hvordan han og jeg skulde have det. Men hvad skal jeg gøre, saa længe jeg ikke ved det sikkert — hvordan skal jeg komme af med alle de Døds!“

Fru Dolmer svarede ikke straks. Da hun endelig gjorde det, saa hun saa alvorligt og dog kærligt paa den unge.

„Da Frelseren vandrede paa Jorden, traf han Mennesker, der ikke vilde tro paa ham. Det var ikke, fordi de ikke kunde. Hans Gjerninger beviste, hans Ord var Sandhed. Men de troede ikke, fordi — som han selv sagde — „I vilde ikke komme til mig, at I kunne have Livet!“ (1 Joh. 5, 40.)

„De maa ikke blive vred, Marie — Dødsen kommer ikke, fordi De ikke kan tro, men fordi De ikke vil tro. De vil ikke give den Herre Jesus hele Deres Hjerte, hele Deres Villie — det er det, der holder Dem borte fra ham, det er derfor. De ikke kan tro paa ham. De elsker Verden, skønt den ofte har stiftet Dem, og De snart

skal forlade den for bestandig — men De vil ikke slippe den. De ligner de Mennesker i fordums Dage, der ikke vilde komme til Jesus, at de kunde faa et evigt Liv. Er det ikke sandt, Marie?“

Den unge Pige svarede ikke. Hun saa ud til at være halvt misforstået — halvt bedrøvet. Skort efter sagde Fru Dolmer farvel.

„Vi faar nok tidt hinanden at se,“ sagde hun. „Vi bliver nok boende her en Tid. Her er min Adresse, hvis De har Lykt til at se hen til lille Margaret.“

— — — Da hun var gaacet, lagde den unge Pige sig tilbage i Sengen, og der gik et Smil henover hendes Ansigt.

• Men det var ikke noget lykkelig Smil.

De følgende Dage saa jeg meget lidt til den unge Pige.

Hun var altfor optaget af alle de Adspredelser, Mentona kunde byde, til at have Tid til alvorlige Tanker. Var hun og hendes Fader ikke ude, var der fuldt af fremmede i deres Hjem. Og de ledige Timer var optagne af disse mange Spørgsmaal, der fortkjener saa lidt, men faar saa meget af Menneskenes Tid — og jeg har tidt set, det er ikke alene de fattige, der optage af dem — disse mange Spørgsmaal om „hvad skulle vi gøre? og hvad skulle vi drikke? og hvad skulle vi iføres?“ (Matth. 6, 25.)

Mange kom der i Besøg, men hun, den eneste, der vilde have været at lægge et Ord ind for mig, var ikke iblandt dem.

Det almindelige Samtaleemne var Vhnyt og Politik, Moder og Forskjælfelser. Der var ikke en, der nævnte et Ord om, at Verden forgaar — dens Vhnyt og Politik, dens Moder og dens Lykt.

Og disse mange Venner — jeg kan ikke andet end kalde dem falske Venner — var alle enige om at bebrøge den unge — fulde af Vortaler over hendes gode Udvænde og Forskjælfinger om, at inden fort Tid vilde hun være helt rask.

Marie Duncan lyttede ivrigt til, hvad de sagde. Maaffe troede hun det. Men ellers var der ingen, der ikke kunde se, at Døden var ude efter sit Bytte. Gang efter Gang, naar hun blev ind, hviskede der om, at Fruen Duncans Dage sikkert var talte. Havde hun haft Synene med sig, kunde hun tidt have set et vantro Smil hos disse falske Venner, naar hun sad og talte om snart at rejse hjem.

„Det vilde være Synd,“ sagde de til hinanden, „at sige hende Sandheden, men mange Maanedere har hun ikke igen.“

Hvor kom jeg tidt til at tænke paa, at „de ugudeliges Barmhertighed er Grusomhed.“ (Ordsp. 12, 10.)

Alle søgte de at føre den unge Pige bag Lykt.

Lægen søgte, hvor svag og hurtig hendes Puls slog — men han var et Smil.

Zjensjelskørene havde faaet strengt Paalæg om endelig ikke at nævne jaadanne Ord som „Sygdom“ og „Død“. Faderen talte bestandig om, at nu skulde de snart hjem, nu var hun jo snart helt rask.

Men naar Datteren var gaacet til No — saa kunde det ske, at Faderen gik op og ned ad Gulvet inde i sit Værelse og bred sine Hænder i Fortvivlelse, mens Taarerne strømmede nedad hans Kinder. En dyb, overvældende Smerte fyldte hans Sjæl, og der var ikke en Straale af Lykt.

Han skulde nok kunne hjælpe sig uden Bibelen, havde han sagt saa tidt. Hvor var nu det, der kunde holde ham oppe? — — —

En Dag kom den unge Fruen ind i Værelset.

Hun var bleg, hendes Læber skælvede. Hun skyndte sig hen og tog mig frem. Saa satte hun sig ned ved Bordet.

Rænge sad hun stille. Det var, som havde hun ikke Mod til at lytte til mine Ord. Hun rystede over hele Legemet.

„Dø — dø!“ udbød hun tilsidt — hun bred sine Hænder — der gik krampagtige Trækninger henover hendes blege Ansigt — „dø — dø —!“

Efter en Stunds Forsløb blev hendes Sorg mere stille.

Hun begyndte at græde — varme Taarer faldt ned paa mig. Hun bevægede sine Læber — men der kom ingen Lyd.

Det bankede paa Døren. Faderen traadte ind. Stille gik han hen til Datteren, kysjede hende paa Panden og satte sig saa ned ved Siden af hende.

Nogen Tid sad de i Tavshed — Stilheden blev kun afbrudt af den unge Piges Sullen.

„Lille Marie,“ sagde endelig Faderen — „er det rigtig?“

„Svad for noget, far?“ spurgte hun, som vidste hun ikke selv, hvad hun sagde.

„Det, at du jaadan giver efter for dit daarlige Humør. Du var saa munter og glad for nogle Timer siden — affkurat ligesom i gamle Dage — og saa pludselig gaar du bort fra os andre — og jeg finder dig her — jaadan. Har du det ikke godt, Marie?“

„Jeg skal dø, far — jeg skal dø!“ — Hun udstødte et Skrig, kastede sig til sin Faders Bryst og gav sig til at græde højt. Faderen gen tog forskrækket hendes Ord.

„Du har det altjaa daarligere, Marie?“ tilspjødte han — hans stærke Stemme skælvede — „og det har du slet ikke sagt noget om!“

„Du ved, jeg vil gerne blive, Marie — kunde jeg blot faa dig glad igen,“ sagde Faderen og satte sig atter ned.

I det samme faldt hans Bine paa mig. Han kunde knap holde sin Misforståelse tilbage.

„Maa ja, saa fortaar jeg det —“ begyndte han. Men Marie afbrød ham.

„Nej, far, det er ikke det —“ hun talte mere roligt, end hun tidligere havde gjort — „det er ikke Bibelen, der har gjort mig — der gør mig — bedrøvet. Du maa ikke tage den fra mig — hører du, far!“

„Som du vil, min Pige — men jeg skulde tage meget fejl, om ikke den Bog har en Fjender med i Spillet.“

„Jeg fortkjener dig for, far, Bibelen har slet ingenting at gøre med det — at jeg blev saa bedrøvet.“

„Hvorfor kommer det da, at du mener, du skal dø — naar du selv siger, du har det godt?“

„Ikke godt, far,“ sagde den unge, „ikke godt — men heller ikke daarligere — end jeg har haft det i lange Tider. — Jeg skal fortælle dig, hvorfor det kom. Det var noget, jeg hørte de fremmede sige, da du gik ud i Værelset. Jeg sad henne i Hjørnet dag ved Blomsterne. De troede ikke, jeg var inde — og saa begyndte de at tale om mig, far. Vil du høre, hvad de sagde?“ spurgte Marie — og hendes Læber skælvede.

„Noget tosjet Snak, tænker jeg,“ sagde Faderen — han vilde lade sig guld, men kunde alligevel ikke skjule sin Uro — „hvad vil du dog bryde dig om det? Jeg troede, du var allfor fornuftig til det. Hvem var det, Marie, der sagde det?“

„Det var nogle af de samme, som nogle Minutter før havde talt om, hvor godt jeg saa ud, og hvor snart jeg vilde være rask. Men da de troede, jeg ikke kunde høre dem — sad de og talte om, hvor klart det var for alle andre end mig selv, at jeg snart skulde dø. — Tomme for Tomme —“ sagde de.

„Det var ikke dig, de talte om Marie — det faa ikke være dig,“ sagde Faderen ivrig, „og selv om det var dig, hvorfor bryde sig om det? Det er falske Profeter, skal du faa at se, Marie!“ — Han gjorde Forsøg paa at le.

„De talte om mig,“ sagde den unge Pige bedrøvet, „de nævnte mig ved Navn. Og jeg ved, det var sandt, hvad de sagde. — Far, kære far,“ vedblev den stakfells unge, „skul det ikke for mig — prøv ikke paa at skjule det for mig!“ Graaden svalte hendes Stemme.

Faderen rejste sig og begyndte at gaa frem og tilbage, frem og tilbage i Værelset. Forsøgene paa at berolige Datteren bøde paa hans Læber. Maaffe søgte han, at denne Gang vilde det ikke lykkes — maaffe slog hans Samvittighed ham, fordi han saa længe havde ført hende ig Lykt.

Til sidst bøjede han sig ned over hende og begyndte at tørre Taarerne bort, der løb ned ad hendes Kinder.

Med jagte Stemme søgte han at trøste hende — jaadan som den fan, der ikke kender Skiden til at sand Trøst. Han indrømmede, at der maaffe nok kunde være nogen Fare — at det maaffe vilde træffe noget ud med hendes Helbredelse — men hun maatte nu alligevel ikke tage sig det, hun havde hørt, saa nær — hun havde og saa nok misforstået det.

Men det kom ikke med den vante Sikkerhed — det fornuftige Tonefald, den usikre Stemme sagde noget andet end hans Ord.

Der gled et træt Smil hen over Datterens Ansigt.

„Mo'r sjuagede hen ligesom jeg,“ sagde hun, „min Tid troede ogsaa hun, at hun skulde komme sig. Men saa bøde hun — jeg skal ogsaa dø. — Men, far — i hendes Død var der Haab — hun troede, hvad de nævnte siger —“ den unge lagde sin Haand paa mig — „men jeg —“

Der blev en pinlig Tavshed.

„Far,“ vedblev hun saa, og hendes Stemme lød højt og kraftigt — „du har haft den bedste Mening med at skjule det for mig — jeg bebrejder dig det slet ikke. Men, far, det er frygteligt at skulle dø — dø uden Haab — det Haab, der gjorde Moder saa stille og lykkelig — det Haab har jeg ikke — jeg maa dø uden Gud — jeg har levet uden Gud, far, du vil ikke sige nej til, hvad jeg nu vil bede dig om?“

Hun fastede sine mørke, alvorlige Bine paa ham.

„Marie, er der noget, der kan trøste dig — da skal du faa det, min kære, kære Pige.“

„Trøste mig — nej, det kan det ikke,“ sagde hun hulkende, „nej, der er intet, der kan trøste mig. Men slet om det ikke kan det, du vil ikke sige nej dertil — vel, far?“

„Svad er det, du ønsker dig, Marie?“ spurgte han.

„At blive fri for at komme sammen med disse Mennesker, der kun taler om Verden — den Verden, jeg snart skal sige farvel til — disse Mennesker, der kun gaar ud paa at føre mig bag Lykt. Der har du det ene af mine Ønsker.“

„Du skal saa Lov til at raade dig selv, Marie, ogsaa i den Ting. Men du ved jo godt, Lægen siger, du trænger til Adspredelse. Dog, som du vil.“

„Og saa,“ vedblev Marie, „vil du nok give mig Lov til at tale med Fru Dolmer? Hun har spurgt til mig hver eneste Dag, ved du nok.“

„Saa men — Marie — du ved, jeg har stor Natelse for Fru Dolmer — men — huft paa — hvor overspændt hun er.“

„Hun var Mo's bedste Veninde,“ indvendte den unge.

„Det ved jeg, Marie — men du ved ogsaa godt, hun saa meget mørkt paa Livet — hun eger sig slet ikke til at holde dit Humør oppe. Allermindst nu hun har det syge Barn at tænke paa og tale om. — Hun er bibelsk — hun vil gøre alt for at beskyrke dig i at tro, du skal dø. — Nej, som du har det nu, Marie, kan du godt selv fortaar, det vilde være det allerstadeligste Selvfab for dig. Lægen har ogsaa udtrykkelig advaret imod det. Er der ikke noget andet, du ønsker dig, Marie?“

„Der er ikke noget andet, Fader,“ sagde den unge til sidst og vendte sig bort. — — —

(Fortsættes.)